

Artikel van de Maand – Januari 2009

Zendingstraining in Babylonië

Door Dr. Steef van 't Slot

We kunnen heel wat zendingsprincipes leren van Daniël's leven. We zien hoe de Heer tegenspoed in een zendingsroeping kan veranderen. Vaak roept Hij zendelingen zonder dat die zich daar aanvankelijk van bewust zijn. Een godvruchtige opvoeding kan het voorrecht zijn dat leidt tot een zendingscarrière. Daniël toont dat zendingsfunctionaliteit begint met het leven van een heilig leven, dat christelijk karakter en levenshouding onmisbaar zijn op het veld en dat goede interculturele training het beste kan plaatsvinden op het zendingsveld zelf.

Aspenaz legde aan de jonge Hebreëen (van wie sommigen van koninklijke afkomst waren), welk programma gevolgd zou worden om goede Babyloniërs van ze te maken. Ze zouden het beste voedsel van de koninklijke tafel krijgen, en taalstudie moest onmiddellijk beginnen, later gevolgd door literatuurstudie. Ze moesten begrijpen wat leven in Babylonië inhield.

Vier van deze jongemannen vroegen Aspenaz toestemming een dieet van groenten en fruit te mogen eten en legden uit waarom. Daniël stelde voor dit tien dagen te proberen. Aspenaz gaf de jongens het voordeel van de twijfel, en hoefde dat niet te betreuren.¹

Voor de verbanning naar Babylon waren ze opgegroeid in Godvrezende gezinnen, ondanks de hen omringende afgoderij. Ze leerden de boekrollen van Mozes en de Profeten te lezen, die hun vaders en rabbies aan hen uitgelegd hadden. Toen ze dertien waren hadden ze het Bar-Mitzwah ritueel gevierd, waarna ze als volwassenen werden beschouwd. Ieder had gezworen voor de rest van hun leven God te dienen. Ze hadden Jeremia horen preken, die waarschuwde voor een ballingschap naar Babylonië. Nu wisten ze wat hij daarmee bedoelde....

Het leren van de taal viel niet mee. Ze moesten een ander alfabet leren, maar hun jonge geest en hun vastbeslotenheid hielpen hen over de moeilijkheden heen. Ze begrepen dat het leren van de plaatselijke taal hen goed van pas zou komen, en dat dit ze misschien in staat zou stellen de Babyloniërs de verhalen van hun volk te vertellen, bijv. over hoe God hen uit Egypte geleid had. Ze realiseerden zich niet, dat God *hen* later zou moeten bevrijden van de afgodische plagen van *Babylonië*.

Aspenaz nam het integratieproces serieus: hij gaf hen Babylonische namen. Daniël werd Beltesassar, and zijn vrienden Sadrach, Mesach en Abednego.² Sommigen zouden dat als een belediging van hun nationale identiteit hebben gezien. Maar Daniël en zijn vrienden begrepen dat het juist een eer was, omdat Aspenaz hen nu als echte Babyloniërs beschouwde. De vrienden hadden schoon genoeg van de afgoderij die ze zagen en baden dat God Zichzelf zou manifesteren in een confrontatie met de Koning. Ze wilden dat God Zich zou laten zien als Koning der koningen en Heer der heren, omdat Nebukadnessar die titel zelf opeiste.

¹ Dan. 1:3,4,6,8,12,14,15

² Dan. 1:5,7

We lezen nergens dat de vier vrienden Gods stem hoorden, die ze riep als zendelingen. Het waren gewone gelovigen die God wilden dienen waar ze ook gingen. Als ze geweten hadden wat dat voor uitdagingen met zich zou meebrengen waren ze er misschien voor teruggeschrokken. Zou jij dat ook niet doen, als je wist dat je in een brandende oven of een leeuwenkuil zou worden gegooit?

In het leven van Daniël en zijn vrienden zien we een prachtig voorbeeld van zendingstraining. Als ze niet met Godvrezende principes waren opgevoed in Juda, zouden ze die nooit aan een heidens hof hebben gehandhaafd. Hun beslissing zich niet te verontreinigen was één van de belangrijkste elementen van een succesvolle zendingsloopbaan. Vanuit het oogpunt van zendingstraining zouden we kunnen zeggen dat deze ‘thuisstraining’ kan worden vergeleken met een Bijbelschoolopleiding. Dat is een niet onder te waarden deel van de vorming van werkers in Gods Koninkrijk.

Ze werden trouwens niet alleen naar het veld gestuurd, maar *als team*. Zo konden ze elkaar ondersteunen, voor elkaar bidden, te nemen beslissingen bespreken, enz. Toch is dat onvoldoende als we zien wat voor eisen zendingswerk stelt. Daniël en zijn vrienden leerden de taal en cultuur *op hun zendingsveld*. Hoewel er natuurlijk niets tegen is op taal- en cultuurtraining thuis, kan een doorgaand leerproces op het veld door niets vervangen worden.

De vrienden werden *gedurende drie jaar* opgeleid, met slechts seculier werk als uitgangspunt. Zendelingen kunnen niet met minder toe. Voordat je in een andere cultuur functioneert, een andere taal spreekt, de plaatselijke godsdienst en het inheemse waardesysteem begrijpt, ben je als nieuwe zending ook drie jaar onderweg.

Het moment waarop de mannen niet langer als vreemdelingen beschouwd werden, kwam toen Aspenaz hen een nieuwe naam gaf. Ze hadden nu het recht verdiend als Babyloniërs tot Babyloniërs te spreken. Nu konden ze veilig met hun interculturele bediening beginnen.

De betekenis van Daniël's model van zendingstraining is, dat als we God willen presenteren op een manier die de mensen begrijpen, we Hem moeten presenteren binnen *hun* culturele context, *en niet binnen die van onszelf*. Zolang we God op onze manier presenteren – die vreemd is voor onze gastcultuur – *zal Hijzelf als Vreemdeling worden beschouwd*, en niemand vertrouwt zijn leven toe aan een vreemdeling. Het beste voorbeeld is Jezus, Die mens werd, een Hebreër onder Hebreëren om Hebreëren te dienen. Door Zijn menswording was Hij niet langer een ‘God van ver weg’, een vreemdeling.³ Paulus volgde dat voorbeeld door ‘voor iedereen wel iets te worden, om in elke situatie althans enkelen te redden’.⁴

Het is duidelijk dat contextualisatie geen 20^e eeuwse begrip is, zelfs geen nieuw-testamentisch begrip; God ontwierp het al in Zijn zendingstraining van Daniël en zijn vrienden 2.600 jaar geleden, om maar te zwijgen over Jozef en Mozes!

³ Filip. 2:5-7

⁴ 1 Kor. 9:19-22